

Oprop til det norske folk.

LA LANDET FÅ FRED!

Da England krenket vår nøytralitet ved å legge minefelter i norsk territorialfarvann uten at Norge forsvarte sig, var det klart for en hver nordmann som evner å tenke at *nu* måtte også Tyskland gripe inn.

Dette inntraff så den 9. april, og Regjeringen gav sin ordre til mobilisering og væbnet motstand mot Tyskland. Hvor efter Regjeringen selv flyktet.

Under disse omstendigheter var det den nasjonale regjering trådte til for å redde Norges selvstendighet og å bevare landet fra å bli krigsskueplass.

Jeg sendte snarest en pålitelig og fremstående mann som er politisk nøytral og står fritt til alle sider, til Kongen for å bevege Hans Majestet til å komme tilbake. Jeg lot frembringe det muntlige budskap at vi anså det for vår viktigste plikt å hindre blodsutgydelse og å undgå at våre tapre landsmenn blev ofret til ingen nytte. Vi bad Kongen bidra til dette ved å vende tilbake til hovedstaden, slik at landet igjen kunde falle til ro, og jeg forsikret at jeg for min del var villig til å gjøre alt for å komme til enighet. Jeg gav tydelig uttrykk for at mitt mål var intet diktatur og ingen kopi av Tyskland, men et nasjonalt, fritt Norge med kongehuset i spissen.

Dessverre slo dette første forsøk feil. Til tross for dette gjorde jeg nok et forsøk. En høiere offiser reiste for annen gang til Kongen. Det lykte ham dessverre ikke å komme igjennem linjene. Men han fikk sende en skrivelse som han gikk ut fra er nådd frem.

Likeledes fikk jeg en tredje fremtredende nordmann til å søke telefonisk forbindelse med Kronprinsessen, uten at det lyktes å få forbindelse tross alle anstrengelser.

Diktert av nøyaktig de samme nasjonale motiver og av den samme fedrelandskjærlighet og ansvarsfølelse trakk den nasjonale regjering sig tilbake d. 15. april.

Da våbnene, tross våre fredsforsøk ennå ikke blev nedlagt, hverken kunde eller vilde vi overta ansvaret for den fortsatte blodsutgydelse, og for den situasjon som således blev skapt.

Vi driver hverken tysk eller engelsk politikk. Vi driver norsk og nasjonal politikk. Når vi nu må konstatere at min tilbaketreden dessverre ennå ikke har ført til fiendtlighetenes innstilling, retter jeg hermed ennå en gang en inntrengende opfordring til dem som organiserer motstanden: *Skån våre tapre norske menns liv*, la dem ikke bli meiet ned til ingen nytte. La England føre sin krig alene. Våre norske gutters blod er altfor verdifullt til å bli ofret i britisk leietjeneste.

Norge holder nu på å bli hovedkrigsskueplassen i stormaktskrigen. Dette vanvidd kan bare forhindres ved å komme til en ordning med Tyskland slik som Danmark, så at selve krigen kan holdes utenfor våre grenser og ikke koster norsk blod.

La landet nu få fred!

Oslo, 18. april 1940.

VIDKUN QUISLING